

Mening, at han ikke var rigtig klog. Hans egne Børn skammede sig ofte over ham.

Ogsaa Ane-Mette begyndte at lakke tilaars; men til Trods for, at hun bestandig levede som med et Tordenvejr hængende over Huset, var hun ikke bleven kuert. Hun var den samme rørige lille Kone med milde Øjne og et taalsomt Sind. Men hun var nu ogsaa den, der kendte Søren bedst og vidste, hvor meget godt og kærligt der gemte sig bag hans bidske Væsen. Dog havde heller ikke hun nogensinde faaet at vide, hvad der havde ført ham til Købstaden hin bedrøvelige Dag, da han fik alle Gadens Dreng efter sig derinde og kom i Kasjotten.

De fleste af Børnene voksede sig store og kønne efter deres Far. De var ogsaa flinke til at lære og bragte gode Vidnesbyrd hjem fra Skolen. Søren kunde de dog aldrig rigtig stille tilfreds. Den ældste af Sønnerne blev efter sin Konfirmation sat i Ur-magerlære og allerede i sit tredje Læreaar belønnedes han med Haandværkerforeningens Præmie ved en Lærlingeprøve. Søren modtog ham ved Hjemkomsten med de Ord:

»Naa æ do dær! Det æ da godt, at do it' ligefrem gør mig Skam.«

Ogsaa Sønnen Jørgen, Seminaristen, der ellers var den mindst begavede af Børnene, viste god Frem-